

til St. Stephens Capel, til Parlamentets Bibliothek, og den anden Dør, der fører ind til selve „Huset“, bag hvilken Verdens første lovgivende Forsamling holder sine Møder. Det er, som ovenfor sagt, endnu tidligt paa Dagen; men Forsalen er allerede temmelig fuld. Medlemmerne ere neppe begyndte at samles, men en Mængde Drivere vente paa deres Komme og iagttage med Opmærksomhed den Glasdør, gennem hvilken Landets Repræsentanter træde ind i Localet. Hvor forskellige ere ikke de mange Typer af alle Stænder og Classer, vi see samlede for os. Her staaer en Deputation i et eller andet kirkeligt Anliggende og venter med Spænding og Vængstelse paa en Sammenkomst med Mr. Newdegate, eller maaskee med Mr. Gladstone. De geistlige Herrer, af hvem Deputationen bestaaer, have Kommerne fulde af Petitioner, og holde sig i en Klynge, med Vinene stift hejtede paa den Plet, hvor de vente, at deres Bytte vil vise sig. Tæt ved dem staaer en umistjendelig til den ældre Kirke hørende Geistlig, glat raget, iført en langskjædet Brakke og med aftenlige Træk; han er heldigere end sine geistlige Rivaler, thi han har allerede faaet et irsk Medlem sat i Knaphullet og udvikler for ham Byen Ballyhoosans katolske Sattiglemmers mange Grunde til Klagemaal. Gift staaer en rødmutset, gemtlig Herremand, som maaskee venter paa sin Ven, Medlemmet for hans Sanddistrict, der til Vædet i Aften har lovet ham et Afgangstort til „Formandens Galleri“, eller den endnu større Begunstigelse, en Plads „under Ughret“. Den blege, magre Mand, som danner en stærkt Modstæning til Herremanden, og hvis Paaklædning viser, at han er en Almuesmand, er paa ingen Maade en saa ubetydelig Person, som man skulde troe. Vi ville om lidt træffe ham i fortrolig Samtale med nogle af Husets mest fremragende Medlemmer, og jeg betvivler, at der er mange blandt disse, hvis Navne ere mere bekendte i hele Storbritanien end hans, thi det er Mr. George Potter, Arbejdersforeningens Leder. Den aldrende Mand med det rynkede Ansigt, der staaer bagved ham og taler med en Herre af militært Udseende, er ogsaa en af Folkets Ledere: Mr. Beales; hans Ledfager er hans troe Achates, Oberst Dickson. Man kan ikke ofte komme i Underhusets Forsal, uden at træffe en eller anden af disse Herrere.

Nei! Du tager fejl. Den høie, smukke Mand med en Camelia i Knaphullet, som er saa ualmindelig godt klædt, og som ser ud til at være saa yderst tilfreds med sig selv, med den store Klynge af Tilhørere, hvis Midtpunkt han er, og med Verden i Almindelighed, er ikke et Medlem af Ministeriet. Du har vist aldrig hørt hans Navn, ja maaskee endog ikke seet det i en Avis. Men der findes i Politiken, som i alle andre Forhold, Folk, der virke bag Coulisferne, og de ere mindst af lige saa stor Vigtighed som Bælgetræderen ved Orgelspillet. Hvorledes skulde for Eksempel almindelige Valg kunne gaae for sig uden denne Herres Medvirning? Hvorledes skulde man komme over en Ministerkrisis eller faae dannet et nyt Cabinet, uden at han havde sine Fingre med i Spillet? Og fremfor Alt: hvad vilde „det store, conservative Parti“ gribe til, hvis han trak sig tilbage til Privatlivet? Dette kan man for ramme Alvor spørge om, og dog er denne Herres Navn, som alt ovenfor sagt, Dig maaskee ubekendt. Det er Mr. Spofforth, de Conservatives store Agent, om hvis politiske Indflydelse der fortælles saa mange mærkværdige Historier. Den Mand med lidt jødiske Ansigtstræk, der lytter saa opmærksomt til ham og med hvem han taler saa fortroligt, er imidlertid ikke nogen Lory — nei langtfra; det er Cieren og Redacturen af en af de store, liberale Aviser, og han søger vist at faae nogle Vint af Lory-Agenten angaaende de forestaaende Valg. Her findes alle Slags Repræsentanter for Dagspressen: Bladeiere, Redacturer, Referenter og utallige Exemplarer af „vor egen Londoner Correspondent“. Nogle af dem drive omkring i Forsalen til langt ud paa Matten og snakke snart med den ene, snart med den anden, saa man knap kan begribe, hvad de have at tale om; Andre ligge paa Luur efter eet bestemt Medlem, kaste sig over ham, saasnart han viser sig, henvende et enkelt Spørgsmaal til ham, og gaae dernæst deres Vej, tilfønladende veltilfredse med Udbytten af deres Besøg i Forsalen.

Næsten lige saa stort som Journalisternes er Antallet af de Privatsecretairer, der drive om i Localet. Nogle af dem indtage en ikke meget højere Stilling end en Kammertjeners, medens Andre ere Søner af Ministre og uden Tvivl selv med Tiden ville komme til at beklæde høie Poster i Statens Tjeneste. Hvor maa en dygtig Privatsecretair ikke være en sand Skat for en Statsmand! Det kommer ikke saa meget an paa de Breve, han skriver, eller paa det officielle Arbejde, han udfører; men hvis han er sin Post voksen, og besidder den Tact, der er nødvendig for en Mand i hans Stilling, hvor uerskatteligt maa han da ikke være som Holværk imod Blageaanders Angreb. En Privatsecretairs Hverv er paa ingen Maade uden Betydning, og hans sociale Stilling er ikke at foragte. Man kan see en Premierminister paa sin Vandring til Huset gaae med en Privatsecretair under Armen, og Flokke af Beilere til den store Mandes Gunst oversæ Secretairen med deres Smigrerier.

Seg haaber ikke, at Overgangen er for brat fra disse

Herrere til den lille Gruppe af Mænd, som staae opstillede i en Række ved den ene Side af Døren ind til Huset. De høre oienynligt ikke til de daglige Gæster i Forsalen; de store Vine, med hvilke de betragte Alt og Alle, røbe dette altfor tydeligt. Maa man ikke føle Medynk med Medlemmet for Little Stoke Pogis, som ved sin Ankomst maa belave sig paa at holde dem med Snak en halv Time, hvis han ikke vil udjette sig for at miste deres Stemmer ved næste Valg.

Tiden gaar; men lad os dog anvende nogle Driklutte paa at betragte de imponerende Individier, der, iførte vor Tids reglementerede Selskabsdragt, mageligt strække sig i de polstrede Lænestole, som staae ved begge Sider af Døren ind til Huset. Det er ikke Lørdag, thi de maaskee under tiden blive antagne derfor; de ere slet og ret Dørvogtere. Men Underhusets Dørvogtere ere vigtige Personer, og de ærede Herrere have, det maa man lade dem, ogsaa en stærkt udviklet Følelse af deres egen Vigtighed. I Breveklemmer, anbragte ved Siderne af deres Stole, stikker der en utallig Mængde Breve, adresserede til Underhusets Medlemmer; efterhaanden som disse passere Døren, blive de Breve, der ere adresserede til dem, overrakt dem af Dørvogterne. En af disse Herrers væsentligste Pligter er at paasee, at ingen Uvædtkommende lister sig forbi dem ind ad den af dem bevogtede Dør; det maa selvfølgelig være dem yderst magtpaaliggende, at skende hvert enkelt Underhusmedlems Ydre. Man fortæller rigtig nok, at en Landmand, der var kommen til London kort efter at der havde fundet almindelige Valg Sted, ved en Feiltagelse gik lige ind i Huset og satte sig ned blandt Medlemmerne; men denne Historie maa betragtes som apokryph, thi naar der har fundet almindelige Valg Sted, maa hvert Medlem opgibe sit Navn for Dørvogterne, idet han gaar forbi dem, og dette vedbliver, indtil Dørvogterne have lært dem Alle noie at kende.

„Hatten af!“ raaber en Politibetjent fra et af Salens Hjørner. Tre eller fire andre Betjente, hørende til Londons „Reservepolititi“, gjøre Plads gennem Trængselen; en af dem raaber med høj Røst: „Formanden!“ og med Beundring betragte vi det lille Optog, i hvilket Englands første Underhusmedlem begiver sig til sin Post. Først kommer en af Underhusets Ceremonimestre; derpaa Lord Charles Russell, klædt i Hofdragt og paa sin ene Skulder bærende en tung, gylden Kælle — den samme, som blev brugt paa Cromwells Tid, af denne kaldet en „Karrbrig“ og fjernet fra Formandens Bord — saa Formanden selv, i Allongeparyk og Kaabe, med sin Capellan ved Siden og slutteligen en Betjent, der med en høitidelig Mine bærer Slæbet af Formandens Kaabe. Optøget gaar ind gennem Husets Dør, som lukkes halvt i efter det, og en af Dørvogterne raaber: „Formanden har indtaget sit Sæde!“ Et Dieblit efter raabes der: „Formanden holder Bøn!“ hvorpaa Døren lukkes; intet Medlem slipper nu ind i Huset, før Bønnen er tilende. Det er en Regel i Underhuset, at de Medlemmer, som komme saa tidligt, at de ere tilstede medens der læses Bøn, kunne lægge Beslag paa de af dem indtagne Pladser for Resten af Aftenen; de gjøre dette ved at sætte deres Visitkort i smaa Messingrammer, som sidde paa Stolens Rygge. Naar der kan ventes interessante Forhandlinger, saa har Capellanen undertiden en talrig Menighed; men under andre Omstændigheder tyder Tilhørernes Antal just ikke paa stor Andagt blandt Husets Medlemmer. Der er imidlertid visse Personer, som ikke behøve at iagttage den ovennævnte Form for at sikke sig deres Pladser. Ministerbanken er naturligvis altid forbeholdt Medlemmerne af Ministeriet, og ligeledes er den øverste Bænk paa Oppositionens Side forbeholdt dennes Ledere; desforuden holdes der altid en bestemt Plads for Mr. Bright. Mr. Fawcett, som er blind, har sin Plads nærmest ved Døren. General Peel, Mr. Mill, Mr. Baines, Mr. Newdegate, Mr. Walpole og endnu et Par Andre have med Husets fiftiende Samtykke vundet Hævd paa de Pladser, som de pleie at indtage. Imellem disse Andre maa vi ikke glemme Mr. Kavanagh; han er født uden Arme og Been, og stjøndt han er bekendt som en udmærket Rytter og ivrig Hævsjæger, kan han dog ikke flytte sig fra Stedet uden Hjælp. Da det er en af Underhusets Regler, at intet Menneske, som ikke enten er Medlem eller edsvoren Embedsmand i Huset, maa træde ind i samme, medens Formanden er i sit Sæde, saa maa Mr. Kavanagh lade sig bære til sin Plads af sin Tjener, inden Formanden træder ind i Huset, og blive siddende indtil Formanden atter forlader sit Sæde. Da Mr. Kavanagh ikke kan gaae ud i Forsalen, som de andre Medlemmer gjøre, naar der finder Afstemning Sted, saa komme to af Tællerne ind i Huset og „tælle“ ham ganske særskilt.

Men vi maae begive os tilbage til Forsalen og iagttage den Strøm af Medlemmer, som nu trænger sig igennem den. Den godmodige, men lidt vigtige Politibetjent, som er en af Stedets Institutioner, er omgivet af Herrerne fra Little Stoke Pogis og af endeel andre Fremmede, og er beskæftiget med at paavise dem Husets fremragende Mænd, efterhaanden som de gaae forbi. Lad os slutte os til Klyngen og nyde godt af Politibetjentens Viisdom. I Begyndelsen vil Du føle Dig stufset over det store Antal forbi Dig gaaende Medlemmer, hvis Navne Du hører for første Gang; men hurtig

paa, at der er sekhundredeoghalvtrediesindstyve Medlemmer i Underhuset, medens der kun er en Gladstone, Disraeli eller Bright. Naar man taler om Solen, saa finner den: der kommer netop den store Taler, som sædvanligt temmelig tidligt. Bright er førere end i de gamle „Anti-Korn-Lovs“ Dage, hans Haar og Skjæg ere nu næsten hvide; men hans suukke Die har endnu ikke mistet Noget af sin gamle Ild, og naar det hedder: „Bright har reist sig!“ saa tammes nu som før Læseværelser og Nygeværelser, og Huset fyldes med en Tilhøretreds, som intet andet Medlem kan samle om sig. „Og hvem er den magre, simpelt klædte Mand, der halter lidt, og som følges med Mr. Bright?“ Det er Mr. John Stuart Mill, Medlemmet for Westminster, Forsfatteren til den uovertræffelige Afhandling: „Om Friheden“, der i og for sig vilde have været nok til at gjøre hans Navn berømt. Naar man ser denne godlidende, gamle Herre, med det milde Udtryk i Ansigtet, har man ondt ved at forestille sig ham som en af de største Autoriteter i Statsøkonomi, og som en af de Mænd, hvem vi skyde de vigtigste Reformere i vort Regeringsystem. En af Mills dygtigste Elever, den blinde Henry Fawcett, følger efter ham, ført af en lille Dreng, medens Folk beredvilligt gjøre Plads for ham. Tilrods for den Ulykke, der har rammet ham, har hans Ansigt det livsgladeste Udtryk og Forsalen gjenlyder af hans muntre Latter. Den Mand, der med Borgnetten i Viet bevæger sig om i hver en Krog af Forsalen, og som har et Par Ord og et Gaandtryk tilovers for Enhver, er Mr. Maguire, Fader Mathews Biograph og den irske Udvoandrings Historieforfatter; den fortsnuede Herre, med det kortklippede, graae Skjæg og et vist militært Svung i sit Væsen, er en anden af Husets literaire Storheder, som imellem Venner kaldes „Eothen Kinglake“. Trængende sig forbi ham, paa Veien til sin Yndlingsplads i Hjørnet under Galleriet, see vi „Times“ Redacteur, hvis funde, aabne Ansigt mere minder om en Landmand end om det altformaande Væsen, der herfter over Draftet i Printing House Square.

De ærede Medlemmer strømme nu saa hurtigt til, at vi neppe kunne lægge Mærke til hvert enkelt. De to smukke, velvorne Mænd, som just nu gik forbi, ere baade gode Venner og Medbeilere; den ene er Sir John Karslake, den nuværende Generalfiskal; den anden er Mr. Coleridge, en Grandneveu af Digteren, og — efter hvad Nyttet siger — Aspirant til Generalfiskalembedet ved et Ministerkifte. Ministre og Exministre løbe Dig paa Armen, idet de trænge sig henimod Døren til Huset, lægge et Brev i Postkassen, eller standse for at tale et Par Ord med en Ven. Hardy, Layard, Cardwell, Forster, Corry, Stansfield ile hurtigt gennem Forsalen. Der kommer en Mand, som Du ikke maa lade gaae Dig ubemærket forbi; jeg mener den høie Herre med det graae Dverfskjæg og det noget tungsindige Blik, det er Lord John Manners, Minister for de offentlige Arbejder. Han indtager ikke nogen fremragende Stilling i Ministeriet, og vil vist aldrig opnaae nogen saadan; men man betragter ham med Interesse, som Originalen til Lord Henry Sidney i Disraelis bekendte Roman, og som den, der en Gang var det „unge Englands“ Fremtidshaab i politisk Henseende. Han har ikke naaet Pitts Berømmelse, men hans gamle Ven, Disraeli, som har arbejdet sig op til det højeste Trin af Stigen, har ham endnu i hjertelig Erindring fra Ungdomsdagene, og derfor sidder han nu paa Ministerbanken.

Man kan ikke tage Feil af den næste Mand, som kommer, som med eet Blik af sine klarfluende, graae Vine overseer hele Forsamlingen, og som hurtigt forsvinder i Huset. Man kan som sagt ikke tage Feil af dette ædle, takfulde Ansigt, i hvilke Betygninger mere end Tiden have efterladt deres dybe Spor. Folk vige ærbødigt tilside og ikke saa tage Hatten af, idet Mr. Gladstone gaar forbi dem. Dette er ikke Stedet til at indlade sig paa politiske Discussioner. Du og jeg kunne være af modsatte Mening, min gode Ven, men det kunne vi enes om: at hadre den Mand, hvis redelige Villie Ingen har draget i Tvivl, og hvis mærkelige, politiske Løsbane næsten er uden Lige. Han er forsvunden saagodt som før vi saae ham, og medens Du fulgte ham med Vinene, er Du gaaet glip af at see en anden fremragende Mand, der lovprikses i lige høj Grad af Liberale og Conservative: Udenrigsministeren Lord Stanley.

Mr. Lowe, som falder i Vinene ved Modstætningen mellem hans blufsende Ansigt og sneehvide Haar, er den Næste, som gaar forbi, og dernæst kommer Premierministeren i egen høie Person. Han gaar med trippende Skridt, nedslagne Vine og stærke Armbevægelser, uden at tage mindste Hensyn til de Hilsener, hvormed han modtages. See rigtigt paa ham, min Ven, og tænk paa den Tid, da han som en fattig og ubekendt Yngling gjorde de første Skridt paa den Vej, der har ført ham til Thronens Trone, og ad hvilken han har srunget sig op til at være det store, britiske Riges virkelige Herre. Han omsvæves af en romantisk Glorie. Man kan ikke see paa ham, uden at mindes Vivian Grey; man kommer til at tænke paa de Banfælgigheder, han har maattet kæmpe imod, de Fristelser, han har modstaaet, de Seire, han har vundet, og om man end er nok saa ivrig Radical,